

Deixem-nos de romanços i anem cap a una fiscalitat moderna i transparent

Dijous passat vam mantenir al Consell General un llarg debat amb relació a saber si calia o no calia modificar la regulació legal de l'impost general indirecte aplicat als serveis bancaris financers, és a dir, als serveis que presta la banca als seus clients.

En la meua intervenció vaig començar recordant els antecedents que ens han portat al context en el qual ens trobem.

El mes de juliol del 2010 el Govern socialdemòcrata que encapçalava va fer arribar als membres de la comissió de Finances del Consell General, en el marc del desplegament dels nous tributs, un esborrany del projecte de llei que havia de regular l'impost sobre el valor afegit.

Després de les eleccions de l'abril del 2011 i en la meua intervenció del dia 11 de maig del 2011, durant el debat d'investidura com a cap de Govern del senyor Antoni Martí, vaig recordar que el desembre del 2010 la comissió de Finances "...tenia pràcticament enllestit i pactat el text de la llei de l'IVA".

Com sigui que assumíem aquella iniciativa com a pròpia el dia 5 d'octubre del 2011, en la meua condició de president del grup parlamentari socialdemòcrata, vaig presentar la proposició de llei de l'impost sobre el valor afegit.

En aquella proposició de llei proposàvem un tipus de gravamen incrementat, d'un 8%, que s'aplica només a prestacions de serveis bancaris i financers.

El dia 12 de març del 2012, en el marc de la tramitació de la nostra proposició, el grup parlamentari demòcrata va presentar una esmena amb el redactat següent:

"El tipus de gravamen incrementat és d'un

9,5% i s'aplica a les prestacions de serveis bancaris i financers."

Els consellers de DA justificaven l'esmena així: imposar a les activitats financeres subjectes a l'IVA un tipus impositiu més elevat per tal de mantenir els ingressos d'aquest sector.

Aquella esmena podia fer pensar –i així es va voler presentar des de DA– que s'anava a una imposició més dura, més forta, envers les entitats bancàries i que la recaptació seria millor, més important, amb el text esmenat que no pas amb la nostra proposta. Efectivament, 9,5% és més que no pas 8%!

Però resulta que el grup demòcrata també havia presentat una altra esmena per afegir un nou punt –el 10– a l'article 6 del projecte. ¿Quin era –quin és– l'article 6?

Doncs el que estableix les operacions no subjectes a l'impost.

I allí, en aquella esmena, amb l'excusa d'establir la no-subjecció dels interessos a l'IVA –que era la justificació de l'esmena– DA ens va fer empassar, de contraban, "... els altres serveis bancaris o financers que no porten comissió".

¿Què vol dir tot plegat?

Doncs és prou senzill: DA ens proposava –i va emprar la majoria per aprovar– l'augment del tipus incrementat al 9,5% per als serveis financers juntament amb la introducció d'un nou supòsit de no-subjecció.

Augmentaven el tipus incrementat per als serveis financers, fet que es justificava per mantenir els ingressos provinents d'aquest sector, però, a la vegada, introduïen un nou supòsit de no-subjecció referit a tots els serveis financers que no es remuneren mitjançant comissió.

Dit més planerament: el que semblava que DA feia entrar per una porta ho feia sortir immediatament abans, amb escreix, per la porta de la no-subjecció a l'impost de les operacions bancàries que no tinguessin càrrec de comissions.

DA va optar per gravar només els serveis financers que es remuneressin mitjançant comissió. Ara bé, no calia pensar gaire per preveure quines podien ser les implicacions d'aquesta normativa, perquè un mateix servei financer pot tributar al 9,5% o no tributar gens segons quin sigui el sistema de retribució que decideixi la institució financera. Ja s'ha comprovat que en molts casos pot ser certament fàcil evitar aquest tipus impositiu mitjançant la substitució de les comissions bancàries per l'oferiment de pitjors condicions financeres.

Per tant, s'ha de tenir molt de compte amb els serveis financers: per molt que el tipus incrementat s'augmentés, el resultat final és que la gran majoria de serveis financers no estan ara gravats per l'IGI –sí que ho estaven amb la nostra proposta– però a més les institucions financeres es poden deduir l'IGI suportat.

Cal tenir present que la normativa andorrana no estableix com a requisit per a la deducció de les quotes suportades que les operacions dels empresaris estiguin subjectes a l'IGI. Per tant, a diferència del que pot succeir en l'IVA europeu, l'IGI suportat per empreses en l'exercici de la seva activitat, encara que sigui com a conseqüència de la realització d'operacions no subjectes, i no només les financeres, és deduïble.

Dijous passat vam votar favorablement la presa en consideració de la proposició de llei que havia presentat el grup parlamentari socialdemòcrata recentment. Tanmateix vaig advertir que si la proposició s'hagués pres en consideració –fou rebut-

jada per DA– hauria calgut esmerçar molta feina a esmenar-la i fer-la compatible amb la Constitució i mantenir la neutralitat de l'IGI per a les empreses.

Efectivament la proposició era molt deficient. Una cosa és intentar que l'IGI gravi tots els serveis financers, i una altra és voler que la recaptació que prové d'aquestes institucions sigui semblant a la que s'obtenia amb l'ISI abans de l'entrada en vigor de l'IGI.

L'IGI vol gravar el consum final de tots els béns i serveis que tenen lloc al territori andorrà i, per això, és raonable voler incorporar a la base de tributació tots els serveis financers que ara no hi són. Ara bé, que aquest gravamen hagi de permetre recaptar el mateix o el que inicialment s'havia previst no té massa sentit. En primer lloc, perquè el que es recaptava amb l'impost indirecte sobre la prestació de serveis de les entitats bancàries venia d'un import tècnicament molt qüestionable.

Els que hem estat en responsabilitats de Govern prou que ho sabem, en la mesura que es calculava a partir d'uns mòduls. Per això ho volíem substituir per un IVA. I també, en segon lloc, perquè amb l'aplicació de l'impost de societats, el benefici de les entitats financeres ja tributa en aquest impost. Per tant, si volem fer d'Andorra un país modern, amb una economia competitiva, hem d'acceptar que no té sentit voler gravar les entitats financeres, amb un règim especial a l'IGI que finalment es calcula de manera semblant a l'impost de societats (marge ordinari) i no es permet la deducció de l'IGI suportat en les seves compres.

A més, parlem clar, és evident que hi podria haver problemes d'inconstitucionalitat (un mateix fet gravat dues vegades). En conseqüència, si realment es vol gravar més les entitats financeres –nosaltres ho volem– millor fixar un tipus incrementat en l'impost sobre societats.

Deixem-nos de romanços i anem cap a una fiscalitat moderna i transparent.